

Наталія Трикаш – поетка, прозаїк. Народилася 13 серпня 1982 року в селищі Сагайдак Шишацького району Полтавської області. 2005 року закінчила Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, за фахом – учитель української мови та літератури. Працює в Полтавській обласній організації Національної спілки письменників України.

Учасниця літературного гурту “Знак чотирьох”, мистецького об’єднання “Сходи”. Лауреатка фестивалю-конкурсу молодих поетів Полтавщини “Поетичні зорі – 2004”. Брала участь у роботі Всеукраїнської наради молодих літераторів у Коктебелі (2005).

Друкувалася в обласній періодиці, альманаху кращих творів учасників Всеукраїнської наради молодих літераторів “Коктебель – 2005: зорі над морем” (Біла Церква, 2006), збірнику кращих творів молодих поетів Полтавщини “Поетичні зорі – 2004” (Полтава, 2005) та в альманаху молодих полтавських авторів “Острови” (Полтава, 2007, 2008).

Авторка збірки поезій “Вертикаль” (Полтава, 2009).

ВЧИТЕЛЬКА

Бабусі

У мене новий візок. Ще ніколи я не радів так на повні груди. Не знаю, чи було б моє щастя так само повним, коли б я зміг ходити. Хтозна, думаю, адже я ніколи не ходив. Кажуть, таким і вродився, а це вже, як долю, не вибираєш... У мене й раніше був візок, куплений сільською радою років п’ятнадцять тому. Уже незручний і замалий, але я того не розумів, поки не з’явився оцей. Спочатку я навіть боявся їздити на ньому, уважно розглядав, гладив. Боявся пошкодити або, не дай Боже, зламати, адже на наших розбитих вуличках після дощу стільки вибоїн... Я цілими днями сидів біля вікна і вкотре дивився, як сусідські гуси, поламавши огорожу, дзьобають мої чорнобрівці. Я раз по раз показував їм кулака, гучно грюкав у вікно, і вони розбігалися по подвір’ю, змахуючи крилами, аж пух летів на квітки, що встигли розчервонітися під яскравим, та вже не пекучим осіннім сонцем. Я, може, так і сидів би, коли б не Володька...

Володька – кремезний сільський парубок, працює у фермера трактористом. Курить сигарети без фільтру.

– Бо нащо переплачувати? – каже, – все одно всі гігнем.

Батьки Володьки померли в один рік (якраз тоді, коли він закінчував школу), залишивши по собі чимале господарство. Йому сусіди підказували продати те хазяйство, а на виручені гроші вступити до музучилища, а якщо пощастить, то, може, й до самої консерваторії. Але Володьці шкода було корівчини, та і як він поїде, коли в нього ще

кури, дві собаки – Стрілка і Білка, він з ними говорить, грає їм на баяні, коли приїде виморений із поля, а ті його так ждуть, як вміють тільки вони. Володька це знає, і йому байдуже, що кажуть про нього в селі. Бо село – це не місто, і в ньому видно тебе, як на долоні. Про нього говорили, як про непутящого, який міг би з таким талантом бути вже в столиці, грати з великої сцени. А проте Володька жив своїм життям і на людей не зважав.

Він завжди приходив у неділю: спочатку подивитися телевизор, мовляв, у нього антена не ловить спортивні канали. Хоч мені з вікна добре видно, що жодної антени в дворі у Володьки немає й ніколи не було. А віднедавна став заходити вже частіше. Вивозив мене вранці до річки, аж до самої води, щоб я зміг умочити ноги, а сам плив на інший берег і звідти кричав мені:

– Агов! – дивись, мовляв, я зміг, я доплив.

Цього разу Володька сказав, що ми поїдемо в центр, а не до річки, бо купатися вже холодно, застудитися можна, і йому не потрібна ще й така морока: грошей на ліки немає, а ті, що складає на новий баян, брати не можна... Колись давно він приніс мені папірці, загорнуті в носову хустинку:

– Хай у тебе полежить. Ти ж усе одно вдома, нікуди не виходиш, – сказав і схвилювано додав:

– Я в себе зберігати не можу. Злодії зараз всюди, і ніякі Стрілка та Білка їх не зупинять.

Володька розказав, що в сусідньому селі серед білого дня злодії отруїли пса, пробралися до хати і викрали все золото, що було. У нього, звісно, золота катма – тільки старенький баян, який він любив і яким дорожив, як

нічим іншим у світі. Та минулого тижня він забрав у мене той згорточок і, навіть не попрощавшись, гучно ляснув дверима кабіни й кудись поїхав.

Володька везе мене до продуктового магазину, весело насвистує дорогою. І мені здається, що не в мене свято, а в нього.

– Оце, машина, оце апарат! – вигукує він і плескає по колесах рукою. Заграничний, не якась там залізьяка. Знаєш, скільки коштує?.. Та на цих словах Володька зупиняється, бо... почім йому знати, скільки коштує цей візок. Його справа маленька була, кинути його на кузов і привезти з району. Мені була дивна така милість сільського голови, адже я писав йому двічі листа (Володьку просив віднести). Але відповідь завжди була одна: “Вулиці неосвітлені, дах клубу ремонтувати треба. На соціальну допомогу грошей немає”.

Аж ось така історія – новий візок.

– Ти її неодмінно повинен побачити, шепче Володька мені на вухо. – Вона вчителька, приїхала в село викладати історію. – Він її кожен день тепер біля магазину чекає: о цій годині дівчина купує білий хліб і негазовану воду. Володька поглядає на годинник і поправляє чуприну. Стояти довелося недовго: в кінці вулиці показалася – років двадця-

ти п’яти, висока, дещо худорлява, як на свій зріст. Вона йшла так легко, вільно – я ніколи не бачив такої впевненої ходи. Я заздрив Володьці: у нього з нею може бути навіть сім’я, не те що... Я вже бачу, як він бере її на руки і кружляє серед листя. Володька помічає моє зачарування й різко повертає візок.

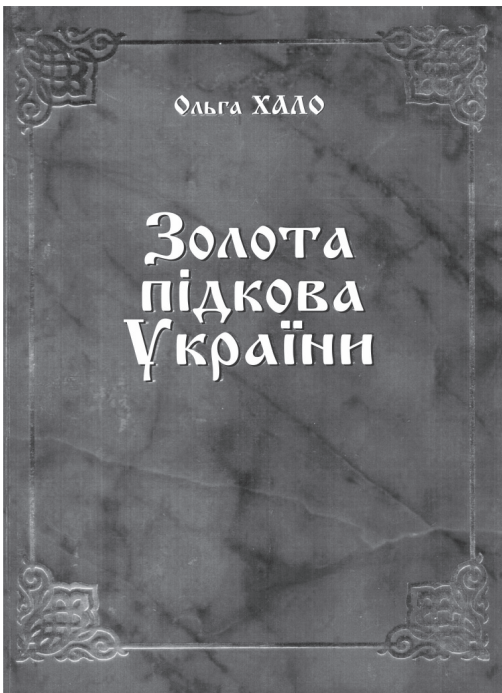
– Побачив. Ну от і все! А то, може, ще закохаєшся? Вона, бачиш, он яка красива. Інститут закінчила, дітей любить, грамотна... Душа в неї чиста і справжня, це видно здалеку. Нам таку любити не можна, у неї інша місія – радувати людей і вчити. А так вона пропаде, пропаде, – мугикає під ніс Володька і швидко котить мене додому. Потім серед дороги зупиняється, ще раз дивиться вслід учительці й тихо, майже пошепки говорить:

– Воно б, може... якби час не той, і якби я теж був такий красивий, тоді б, може...

Уночі я чув музику. Грали довго, аж до самого ранку.

Я хотів поїхати до Володьки, втішити його по-братськи, сказати, що він красивий, бо милосердний. А ту вчительку він зовсім не знає, невідомо, яка вона. Та я не міг. Я лиш дивився у вікно, аж поки в його хаті зовсім не стало темно. З півгодини було тихо, а тоді знову з темноти виринула сумна й тужлива мелодія, така близька і далека водночас.

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Хало Ольга. Золота підкова України: Історичні поеми / Ольга Іванівна Хало. – Лубни: КВ “Лубни”, 2009. – 164 с.

У книзі заримована об’єктивна історія України. Поеми, написані на численних документальних матеріалах, розповідають про реальних людей, котрі впливали на історичний процес і цим самим відігравали важливу роль у долі українського народу. У всьому розмаїтті економічного, політичного, культурного життя вималюється єдиний образ нашої держави. Дотримуючись історичної правди, авторка висвітлює життя і діяльність видатних і трагічних постатей історії – гетьманів, кошових, інших козацьких ватажків.

До збірки увійшли твори: “Останній шлях гетьмана Івана Мазепи”, “Ян Собеський”, “Лубни”, “Едінга”, “Северин Наливайко”.

Для широкого кола читачів.

